

излегнали така Какво ще кажешъ, а?
Преглътналъ другия на сухо слюнка: 'Ба!
Та то се знай — за кеѣ би станало попара.'
'Ха, та демекъ на тебъ, тази и онази вяр,
салъ сирене и хлябъ не стига? Ти, демекъ . . . ,
'Щ! онзи на това: нали споредъ човекъ —
таквозъ се тебъ яде, а мене пъкъ такова.'
Така на приказка, тозъ слово, онзи слово —
че до лобугъ .. Тозъ дръжъ и онзи дръжъ, — пердахъ
до Бога! Най-подиръ единъ ги сиремахъ,
случайно минавайки лататъка, разтърва. 11A
'Попара — сирене и топълъ хлябъ,' тепърва
единъ се отъ тяхъ обажда: 'на колай
дали ще видимъ ний, туй само Господъ знай —
а днеска, види се, че само съгъ лобугъ
ще си останеме.' И вашта вуратута 20
е за попарата на циганина. Хлябъ
вий още нямате . . . Вамъ, вижда се, че слабъ
е Господа, за туй така . . . Потрайте, хора!"
И Левски се засмя и азъ. И на раздора
се тури край. — А правъ, ей правъ си е Първанъ.
Ти на Оборише се дърла кат' разпранъ —
защо? Знамъ, знамъ, потрай . . . Че ти си ималъ право,
не значи още то, че ти си правъ. Наздраво,
не значи! Ние тукъ си гърлото деремъ,
залягаме какъ-какъ народътъ да сберемъ
и да му вдъхнеме въ светото дело вяр, —
а на Оборише такава ти попара 12
забърка, и сега тукъ въ къши си се сврляъ
и махналъ си ръка на туй шо си рдялъ
съ години. И какъвъ ний примеръ ще дадеме
на тезъ, които ще днесъ/утре поведеме
въ борбата — единъ другъ когато се така
ядемъ? Ти помисли."

— „Не съмъ дигналъ ръка
нито отъ делото, нито пъкъ отъ народа . . . 1A

